

dem, og jeg troer, at det kun vil være at lette det hele Forhold for dem, som paa Grund af Nød og Trang gaae denne meget tunge og besværlige Vej, at horthtage en Bestemmelse, som, hvis den bliver staaende, ved mange Leiligheder vil bringe de Vedkommende til, at undlade at søge en Hjælp paa den Maade, hvortil de ellers havde Afgang, hvorimod de muligviis blive nøbte til ad andre Veie i endnu dyrere Domme at søge en ikke bedre Udvei end den, her kan faaes. — Hvad angaaer Bestemmelsen om Berusede, troer jeg ogsaa, at man aldeles rolig kan lade den gaae ud. Det er tidligere anført, at Tilfælde, som den kunde angaae, allerede ere saa begrænsede, at det vistnok ikke behøves, at der særligt nævnes Noget derom i Loven, hvilken Omstændighed maaskee endog let vil give Anledning til Alemper og Misbrug, istedetfor at kunne betragtes som en virkelig Forbedring af Loven. Jeg skal saaledes paany henstille Sagen til det høitærede Things Overveielse og skal kun endnu gjøre opmærksom paa, at Forslagene ere indbragte aldeles i den samme Orden som ved 2den Behandling, saaledes at de to Spørgsmaal kunne deles ved Afstemningen. De Medlemmer, som ønske, at Ordene: „eller Børn“ skulle udgaae, kunne stemme derfor, uden samtidig dermed at give deres Stemme til, at „Berusede“ skal falde bort, men endelig vil det Hele kunne gaae ud, naar man stemmer for det principale Forslag, vi have stillet, og som gaaer ud paa, at § 6 skal udgaae. Jeg skal hermed endnu engang indtrængende anbefale denne Sag til det høitærede Things velvillige Overveielse.

Casse: Af de to Endringsforslag, som foreligge til § 5, troer jeg, at det, der er stillet af den ærede Minister, og som gaaer ud paa, at en Bemyndigelse fra Politidirecteuren skal være tilstrækkelig til at hjemle Afgang til at forlange det omhandlede Eftersyn, ubetinget fortjener Fortrinet. Den ærede Rigsdagsmand for Sorø Amts 1ste Valgfreds (Müllén) holdt meget stærkt paa, at det vilde være fornødent,

at der i hvert enkelt Tilfælde gaves en skriftlig Ordre, for at der ikke skulde kunne stee, hvad han kaldte, et Overgreb ligeoverfor Loven, en Omgaaen af dens Bestemmelser, idet man gav en almindelig Forfkrift i denne Henseende, men jeg troer, at Grunden til, at det ærede Medlem netop har taget Sagen saa indskrænket, ligger i, at han ikke har havt Diet tilstrækkeligt aabent for, eller ikke nøie har kunnet kjende de Forhold, med Hensyn til hvilke Spørgsmaalet egentlig har sin Betydning. Vil man, at der i hvert enkelt Tilfælde skal meddeles en skriftlig Ordre til en Betjent — det bliver naturligviis en Betjent af Opdagelsespolitiet — for at han skal kunne sætte sig i Virksomhed, er det efter den, som jeg vel tør sige, rige Leilighed, jeg i sin Tid har havt til at indhente Erfaring med Hensyn til disse Forhold, aldeles vist, at det vil lede til, at Opdagelsen af et Tyveri og Tilveiebringelsen af Tyvekosterne ville blive i høi Grad vanskelige. Jeg behøver ikke at sige de Herrer, at den Fremgangsmaade, som maa benyttes, naar et Tyveri er anmeldt for Politiet, eller — hvad der meget ofte er Tilfældet: — naar en af de patrullerende Betjente hører, at et saadant er begaaet, er den, at Vedkommende strax maa sætte sig i Virksomhed for at forfølge Tyven og see at faae fat paa Tyvekosterne, hvorved man ofte vil kunne faae fat paa Gjerningsmanden, men stiller man den omhandlede Betingelse i Loven, skal den Opdagelsesbetjent, som under Udførelsen af sit Hverv kommer til Kundskab om et Tyveri, først henvende sig til, jeg vil ikke sige Politidirecteuren, men efter vedkommende Endringsforslag til Politinspecteuren, og selv om han er heldig nok til at træffe denne, som dog ikke til enhver Tid kan være tilstede paa Politikammeret, skal der udsædvides en Ordre til ham, forinden han bliver berettiget til at foretage dette Eftersyn, uagtet han maaskee ved de Oplysninger, som allerede ere komne ham tilhænde, har tilstrækkelig Grund til at antage, at Pantfættelsen har fundet Sted. Vil man kræve en saadan Ordre, vil Tiden imidlertid